Lietas arhīva Nr. CA-0174-24/10
ECLI:LV:ZAT:2024:0719.C73517423.16.S

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Aizkrauklē 2024. gada 19. jūlijā

Zemgales apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesas sēdes priekšsēdētāja tiesnese Svetlana Maršāne, tiesnese Marianna Terjuhana un tiesnese Inese Skudra
ar tiesas sēdes sekretāri Inesi Boži,
piedaloties apelācijas sūdzības iesniedzējas atbildētājas maksātnespējīgās sabiedrības ar ierobežotu atbildību /Nosaukums A/ administratores Svetlanas Iskrovas pārstāvim zvērinātam advokāta palīgam Naurim Durevskim, apelācijas sūdzības iesniedzējas trešās personas Valsts ieņēmumu dienesta pārstāvei /pers. A/, prasītājam /pers. B/,
izskatīja atklātā apelācijas instances tiesas sēdē *Cisco Meeting* platformā civillietu /pers. B/ prasībā pret maksātnespējīgās sabiedrības ar ierobežotu atbildību /Nosaukums A/ administratori Svetlanu Iskrovu par kreditora prasījuma neatzīšanu un administratores lēmuma atcelšanu un /pers. B/ sūdzībā par maksātnespējīgās sabiedrības ar ierobežotu atbildību /Nosaukums A/ administratores Svetlanas Iskrovas rīcību un lēmuma atcelšanu par kreditora prasījuma atzīšanu maksātnespējas procesā sakarā ar maksātnespējīgās sabiedrības ar ierobežotu atbildību /Nosaukums A/ administratores Svetlanas Iskrovas un trešās personas Valsts ieņēmumu dienesta apelācijas sūdzībām par Zemgales rajona tiesas 2024. gada 10. janvāra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] 2023. gada 9. janvārī maksātnespējīgās sabiedrības ar ierobežotu atbildību /Nosaukums A/ (turpmāk arī MSIA /Nosaukums A/ vai parādniece) pārstāvis /pers. B/ (turpmāk arī prasītājs vai parādnieka pārstāvis) iesniedza Zemgales rajona tiesā sūdzību par MSIA /Nosaukums A/ maksātnespējas procesa administratores rīcību un lēmuma atcelšanu par kreditora prasījuma atzīšanu maksātnespējas procesā, kurā lūdza tiesu: izvērtēt MSIA /Nosaukums A/ maksātnespējas procesa administratores Svetlanas Iskrovas (turpmāk arī administratore) rīcības atbilstību Maksātnespējas likumam; izvērtēt administratores lēmuma par kreditora Valsts ieņēmumu dienesta (turpmāk arī VID) prasījuma atzīšanu pamatotību sakarā ar jaunatklātiem apstākļiem; noteikt administratorei pienākumu rīkoties atbilstoši Maksātnespējas likumam un sakarā ar jaunatklātiem apstākļiem atcelt savu lēmumu un pieņemt lēmumu neatzīt Valsts ieņēmumu dienesta prasījumu (lietas 2. sējums, 3. - 5. lapa).

[2] Ar Zemgales rajona tiesas tiesnese s 2023. gada 17. februāra lēmumu pieņemta MSIA /Nosaukums A/ pārstāvja /pers. B/ sūdzība par maksātnespējas administratores rīcību un lēmuma atcelšanu par kreditora prasījuma atzīšanu maksātnespējas procesā un ierosināta civillieta Nr. C73313423 (lietas 2. sējums, 2. lapa)

[3] Ar Zemgales rajona tiesas 2023. gada 26. aprīļa lēmumu saskaņā ar Civilprocesa likuma 363.^{17} panta ceturto daļu parādnieces MSIA /Nosaukums A/" pārstāvim /pers. B/ noteikts termiņš līdz 2023. gada 2. jūnijam celt prasību tiesā Civilprocesa likuma 30.^{7} nodaļā noteiktajā kārtībā (lietas 2. sējums, 70.-73. lapa).

[4] 2023. gada 17. maijā /pers. B/ cēla Zemgales rajona tiesā prasību pret MSIA /Nosaukums A/ administratori Svetlanu Iskrovu par kreditora prasījuma neatzīšanu un administratores lēmuma atcelšanu par kreditora prasījuma atzīšanu maksātnespējas procesā, kurā saskaņā ar Maksātnespējas likuma 30. panta pirmo daļu, 75. panta astoto daļu, 80. panta trešo daļu līdz tiesu izvērtēt administratores pieņemtā lēmuma par galvenā kreditora VID prasījuma atzīšanu pamatotību sakarā ar jaunatklātiem apstākļiem (uzņēmuma pāreju); atzīt par nepamatotu VID kreditora prasījumu MSIA /Nosaukums A/ maksātnespējas procesā; uzlikt par pienākumu maksātnespējas administratorei rīkoties atbilstoši Maksātnespējas likumam un sakarā ar jaunatklātajiem apstākļiem atcelt savu lēmumu un pieņemt lēmumu neatzīt VID prasījumu, jo šo prasījumu tiesiskais pamats ir zudis, pamatojoties uz Komerclikuma 20. pantu, jo parādnieks nav solidāri atbildīgs par konkrēto prasījumu.
Prasība pamatota ar šādiem apstākļiem.
[4.1] Ar Zemgales rajona tiesas 2020. gada 10. novembra spriedumu pasludināts SIA /Nosaukums A/ maksātnespējas process, par maksātnespējas administratori iecelta sertificēta administratore Svetlana Iskrova, savukārt par parādnieka pārstāvi iecelts tās bijušais /amats/ /pers. B/.
[4.2] Maksātnespējas procesa laikā, sadarbojoties ar administratori, veiktas vairākas darbības, lai samazinātu kreditoru prasījumu apmēru. Vienlaikus maksātnespējas procesa laikā galvenais kreditors Valsts ieņēmumu dienests 2022. gada 31. martā pieņēmis lēmumu Nr./numurs/ „Par nokavēto nodokļu maksājumu piedziņu un nokavēto nodokļu maksājumu labprātīgu izpildi" (turpmāk arī VID lēmums vai Lēmums) no SIA /Nosaukums B/, kurā VID konstatējis, ka laika posmā no 2019. gada 1. janvāra līdz 2020. gada 30. oktobrim ir notikusi pakāpeniska SIA /Nosaukums A/ uzņēmuma pāreja uz SIA /Nosaukums B/, attiecīgi nolēmis piedzīt no SIA /Nosaukums B/, kā no uzņēmuma pārņēmēja, nokavētos nodokļu maksājumus, kurus nav izdevies iekasēt no SIA /Nosaukums A/, pamatojoties uz 2019. gada 21. februārī pieņemto lēmumu „Par nokavēto nodokļu maksājumu piedziņu no SIA /Nosaukums A/. Lēmums pamatots ar Komerclikuma 20. panta otro daļu. Vienlaikus no Lēmuma konstatējams, ka SIA /Nosaukums B/ ir apņēmusies veikt nokavēto nodokļu maksājumus.
Atbilstoši VID lēmumam, uzņēmuma pāreja ir uzskatāma par notikušu 2020. gada 30. oktobrī, kas izriet arī no Lēmuma 9. punkta, kurā konstatēts, ka uzņēmuma pāreja jāklasificē pēc pārejas fakta un rezultāta, nevis pēc pārejas formas, un VID ieskatā, konstatēto faktu kopums apliecina, ka laikā no 2019. gada 1. janvāra līdz 2020. gada 30. oktobrim ir notikusi pakāpeniska SIA /Nosaukums A/ uzņēmuma pāreja uz SIA /Nosaukums B/, kā rezultātā 2020. gada 30. oktobrī SIA /Nosaukums B/ ir nodotas visas būtiskās uzņēmuma daļas, lai tas varētu veikt neatkarīgu saimniecisko darbību, kādu veica SIA /Nosaukums A/. Attiecīgi, atbilstoši VID lēmumam ar 2020. gada 30. oktobri ir konstatējama komercdarbības vai autonomas

uzņēmuma daļas nodošana šīs normas izpratnē, jo tad visas nodotās daļas ir pietiekamas, lai būtu iespējama neatkarīga saimnieciska darbība (pārejas rezultātā jaunajam ieguvējam ir nodots tāds uzņēmumā ietilpstošo elementu kopums, kas nepieciešams konkrētās saimnieciskās darbības turpināšanai). Attiecīgi, SIA /Nosaukums B/ līdz ar to ir pilnībā jāatbild par pārņemtā uzņēmuma saistībām, atbilstoši Komerclikuma 18. un 20. panta noteikumiem.

[4.3] Uz VID kreditora prasījumu nav attiecināms Komerclikuma 20. panta pirmajā daļā minētais izņēmums, t.i., tomēr par tām saistībām, kuras radušās pirms uzņēmuma vai tā patstāvīgās daļas pārejas citas personas īpašumā vai lietošanā un kuru izpildes termiņš vai nosacījums iestājies piecu gadu laikā pēc uzņēmuma pārejas, uzņēmuma nodevējs un uzņēmuma ieguvējs atbild solidāri, jo parādnieka SIA /Nosaukums A/ saistības ir radušās pirms uzņēmuma vai tās pastāvīgās daļas pārejas (par periodu no 2017. gada novembra līdz 2018. gada decembrim), ko apliecina arī 2019. gada 21. februāra lēmums Nr. /numurs/ un maksātnespējas procesā kreditoru reģistrā konstatētais kreditora prasījuma rašanās laiks, taču to izpildes termiņš nav iestājies piecu gadu laikā pēc uzņēmuma pārejas, proti, šo saistību izpildes termiņš ir iestājies jau 2017. gada beigās, kas fiksēts arī 2019. gada 21. februāra lēmumā, kā arī kreditoru reģistrā, kas ir pirms uzņēmuma pārejas, kas saskaņā ar VID lēmumu uzskatāma par notikušu 2020. gada 30. oktobrī.

[4.4] Prasītājs 2022. gada 14. oktobrī iesniedzis administratorei faktus un dokumentus, kuros ir jaunatklāti apstākļi attiecībā par VID kreditora prasījumu.

2022. gada 15. novembrī saņēmis administratores atbildi, kurā nav sniegta atbilde pēc būtības, bet ir sniegta formāla atbilde, neizvērtējot norādītos apstākļus un dokumentus.

2022. gada 17. novembrī prasītājs iesniedzis administratorei sūdzību par viņas rīcību maksātnespējas procesa ietvaros.

2022. gada 23. novembrī saņēmis administratores pieprasījumu, kurā lūgts sniegt papildu informāciju un paskaidrojumus.

2022. gada 28. novembrī iesniedzis administratorei atbildi.

2022. gada 17. decembrī saņēmis administratores atbildi, kurā cita starpā administratore vērsusi uzmanību uz Komerclikuma 20. pantā noteikto. Administratore vērsa uzmanību, ka tās rīcībā nav informācija par to, ka SIA /Nosaukums B/ būtu segusi VID kreditora prasījumu un administratorei nav pamata lēmuma pieņemšanai par VID kreditora prasījuma neatzīšanu.

Ir secināms, ka sakarā ar jaunatklātajiem apstākļiem, starp prasītāju un administratori pastāv strīds par to, vai VID kreditora prasījums SIA /Nosaukums A/ maksātnespējas procesā ir pamatots un pieņemtais lēmums par VID kreditora prasījuma atzīšanu būtu atceļams.

[4.5] Atbilstoši Komerclikuma 20. panta pirmajai daļai, to gramatiski tulkojot, secināms, ka uzņēmuma ieguvēja un uzņēmuma nodevēja solidāra atbildība ir izņēmums no vispārējā principa, kas ir uzņēmuma ieguvēja pilnīga atbildība par visām uzņēmuma vai tā patstāvīgās daļas saistībām. Solidāras atbildības noteikšanai jākonstatē priekšnosacījumi: saistības radušās pirms uzņēmuma vai tā patstāvīgās daļas pārejas citas personas īpašumā vai lietošanā; saistību izpildes termiņš vai nosacījums iestājies piecu gadu laikā pēc uzņēmuma pārejas.

Saskaņā ar VID 2019. gada 21. februāra lēmumu Nr./numurs/ parādnieka SIA /Nosaukums A/ saistības radušās no 2017. gada novembra līdz 2018. gada decembrim un to izpildes termiņš ir iestājies jau 2017. gada beigās, kas fiksēts arī norādītajā 2019. gada 21. februāra lēmumā. SIA /Nosaukums A/ maksātnespējas procesā VID kreditora prasījums pamatots ar 2019. gada 21. februāra lēmumu Nr./numurs/.

Atbilstoši VID lēmumam, uzņēmuma pāreja ir uzskatāma par notikušu 2020. gada 30. oktobrī, attiecīgi secināms, ka saistību izpildes termiņš ir iestājies pirms uzņēmuma pārejas, nevis piecu gadu laikā pēc uzņēmuma pārejas.

/pers. G/ 20. pantam konkrētajā gadījumā nav konstatējami solidārās atbildības priekšnoteikumi un par saistībām, kas izriet no 2019. gada 21. februāra lēmuma pilnībā atbild uzņēmuma ieguvējs, proti, SIA /Nosaukums B/. Attiecīgi, kreditoram nav tiesību prasīt saistības izpildījumu no abiem uzņēmumiem, bet gan tikai no uzņēmuma ieguvēja. Līdz ar to ir secināms, ka VID kreditora prasījums maksātnespējas procesā nav atzīstams un lēmums, ar kuru tas ir atzīts, ir atceļams.

[4.6] Ievērojot, ka VID izmanto savas no Komerclikuma un Civillikuma izrietošās tiesības un ir pieņēmis Lēmumu par nokavēto nodokļu maksājumu piedziņu no uzņēmuma ieguvēja SIA /Nosaukums B/, nav tiesiska pamata turpināt atzīt šo kreditora prasījumu SIA /Nosaukums A/ maksātnespējas procesā, attiecīgi, šīs saistības nav uzskatāmas par SIA /Nosaukums A/ saistībām.

[4.7] Prasītājs vērsies VID ar lūgumu atsaukt savu kreditora prasījumu prasības pieteikumā minēto iemeslu dēļ. VID ir sniedzis formālu atbildi, nevērtējot apstākļus.

2022. gada 14. oktobrī un 17. novembrī prasītājs iesniedza administratorei faktus un dokumentus, kuros ir jaunatklāti apstākļi attiecībā par VID kreditora prasījumu, uz ko administratore sniegusi formālas atbildes, nevērtējot iesniegumā un pievienotajos dokumentos norādītos faktus, kā rezultātā atteikusi atcelt pieņemto lēmumu par VID kreditora prasījuma atzīšanu.

Kaut gan Maksātnespējas likuma 75. panta astotā daļa piešķir administratorei tiesības, taču neuzliek pienākumu grozīt vai atcelt tās pieņemtos lēmumus, prasītājs uzskata, ka atbilstoši maksātnespējas procesā principiem un Maksātnespējas likumā noteiktajiem administratora pienākumiem, administratorei ir pienākums šos apstākļus izvērtēt pēc būtības un rīkoties atbilstoši Maksātnespējas likuma noteikumiem, lai nodrošinātu taisnīgu maksātnespējas procesa norisi. Tāpat administratorei ir pienākums ievērot Maksātnespējas likuma mērķi un principus, un rīkoties parādnieka vārdā, attiecīgi aizsargāt arī tā intereses, kura viens no mērķiem šajā gadījumā arī ir parādnieka maksātspējas atjaunošana.

[4.8] Tāpat norādāms, ka līdz šim brīdim SIA /Nosaukums A/ maksātnespējas procesā nav Maksātnespējas likumā noteiktajā kārtībā sastādīts kreditoru prasījumu apmierināšanas plāns, attiecīgi, administratorei saskaņā ar minētajiem jaunatklātajiem apstākļiem ir tiesības atcelt savu lēmumu un pieņemt lēmumu neatzīt VID kreditora prasījumu, jo šo prasījumu tiesiskais pamats ir zudis, pamatojoties uz Komerclikuma 20. pantu (lietas 1. sējums, 124. - 126. lapa).

[5] Ar Zemgales rajona tiesas tiesneses 2023. gada 3. augusta lēmumu pieņemts /pers. B/ prasības pieteikums par kreditora prasījuma neatzīšanu un maksātnespējas administratores lēmuma atcelšanu par kreditora prasījuma atzīšanu maksātnespējas procesā un ierosināta civillieta Nr. C73517423 (lietas 1. sējums, 150. lapa).

[6] Ar Zemgales rajona tiesas tiesnese s 2023. gada 20. septembra lēmumu apvienota vienā tiesvedībā civillieta Nr. C73313423 MSIA /Nosaukums A/ parādnieka pārstāvja /pers. B/ sūdzībā par administratores atteikumu atcelt lēmumu par kreditora prasījuma atzīšanu, un civillieta Nr. C73517423 /pers. B/ prasībā par kreditora prasījuma neatzīšanu un maksātnespējas administratores lēmuma atcelšanu par kreditora prasījuma atzīšanu maksātnespējas procesā, par pamatlietu nosakot civillietu Nr. C73517423 (lietas 1. sējums, 169. lapa).

[7] Administratore iesniedza rakstveida paskaidrojumus, norādot, ka sūdzība ir nepamatota un noraidāma (lietas 2. sējums, 33.-34. lapa).

[8] Trešā persona lietā VID iesniedza rakstveida paskaidrojumus par celto prasību, kuros norādīts, ka prasības pieteikums ir noraidāms paskaidrojumos izklāstīto argumentu dēļ (lietas 1.sējums, 155.-156.lapa).

[9] Ar Zemgales rajona tiesas 2024. gada 10. janvāra spriedumu /pers. B/ prasība un sūdzība apmierinātas pilnīgi, administratorei Svetlanai

Iskrovai uzdots pienākums atcelt lēmumu par Valsts ieņēmumu dienesta kreditora prasījumu atzīšanu sabiedrības ar ierobežotu atbildību /Nosaukums A/, reģistrācijas Nr. /reģistrācijas numurs/, maksātnespējas procesā.

Spriedums pamatots ar turpmāk norādītajiem argumentiem.

[9.1] Lietā nepastāv strīds par šādiem faktiskajiem apstākļiem:

1) parādnieka maksātnespējas procesā VID pieteica kreditora prasījumu 67 508,81 *euro* apmērā, kas sastāv no pamatparāda 48 234,86 *euro* un nokavējuma naudas 19 273,95 *euro* (lietas 2. sējums, 50. lapa);

2) 2022. gada 31. martā VID pieņēma lēmumu Nr. /numurs/ par parādnieka nokavēto nodokļu maksājumu piedziņu un nokavēto nodokļu maksājumu labprātīgu izpildi no SIA /Nosaukums B/, kā parādnieka uzņēmuma ieguvēju (lietas 1. sējums, 16.-22., 56.-62., 134.-140.,158.-164. lapa, 2. sējums, 6.-12. lapa).

VID konstatēja, ka laikā no 2019.gada 1.janvāra līdz 2020.gada 30.oktobrim ir notikusi parādnieka uzņēmuma pāreja uz SIA /Nosaukums B/ un uzņēmuma ieguvējs piekrita veikt parādnieka nodokļa parāda nomaksu 67 458,81 *euro* apmērā (pamatparāds 48 184,86 *euro*, nokavējuma nauda 19 273,95 *euro*).

Lietā nepastāv strīds par parādnieka uzņēmuma pārejas faktu un laiku.

[9.2] Lietā ir strīds par Komerclikuma 20. panta piemērošanu Maksātnespējas likuma 75. panta astotās daļas ietvarā un parādnieka atbildību par VID maksātnespējas procesā pieteikto kreditora prasījumu apstākļos, kad ir notikusi parādnieka uzņēmuma pāreja.

Saskaņā ar Komerclikuma 20.panta pirmo daļu, ja uzņēmums vai tā patstāvīga daļa pāriet citas personas īpašumā vai lietošanā, uzņēmuma ieguvējs atbild par visām uzņēmuma vai tā patstāvīgās daļas saistībām. Tomēr par tām saistībām, kuras radušās pirms uzņēmuma vai tā patstāvīgās daļas pārejas citas personas īpašumā vai lietošanā un kuru izpildes termiņš vai nosacījums iestājies piecu gadu laikā pēc uzņēmuma pārejas, uzņēmuma nodevējs un uzņēmuma ieguvējs atbild solidāri.

Saskaņā ar Komerclikuma 20.panta pirmo otro daļu uzņēmuma vai tā patstāvīgas daļas pārejas gadījumā uzņēmumā vai tā daļā ietilpstošie prasījumi un citas tiesības pāriet uz uzņēmuma ieguvēju.

No minētām tiesību normām izriet, ka pamats kreditoram uzturēt prasījumu solidāri, tas ir, gan pret uzņēmuma nodevēju, gan pret uzņēmuma ieguvēju, ir tad, ja izpildās divi priekšnoteikumi: (1) ja saistības radušās pirms uzņēmuma pārejas; (2) saistību izpildes termiņš vai nosacījums iestājies piecu gadu laikā pēc uzņēmuma pārejas.

Minētajiem priekšnoteikumiem ir kumulatīvs raksturs, tas ir, pamats atzīt uzņēmuma nodevēja, konkrētajā lietā – parādnieka, solidāru atbildību ir tad, ja izpildās abi priekšnoteikumi.

[9.3] Lai pārbaudītu solidārās atbildības priekšnoteikumu esamību, svarīgi vispirms noskaidrot parādnieka uzņēmuma pārejas laiku.

Ar 2022. gada 31. marta VID lēmumu Nr. /numurs/ konstatēts, ka parādnieka uzņēmuma pakāpeniska pāreja uz SIA /Nosaukums B/ notikusi laikā no 2019.gada 1.janvāra līdz 2020.gada 30.oktobrim (lietas 2. sējums, 6.-12. lapa).

Minētā lēmuma 1.5.3. un 6. punktā norādīts, ka 2019. gada 21. februārī VID pieņēma lēmumu Nr. /numurs/ par nokavēto nodokļu maksājumu piedziņu no parādnieka 42 544,08 *euro* apmērā. Nodokļu parādu pilnā apmērā nav izdevies iekasēt.

Lēmuma 2. un 11. punktā norādīts, ka parādnieka nodokļu maksājumu saistības, kurām iestājies izpildes termiņš uz 2022. gada 24. janvāri (brīdinājuma sagatavošanas dienā) ir 67 458,81 *euro* (pamatparāds 48 184,86 *euro* un nokavējuma nauda 19 273,95 *euro*).

No parādnieka kreditoru prasījumu reģistrā uz 2022. gada 15. jūliju redzams, ka parādnieka maksātnespējas procesā VID pieteica un administratore atzina šādus kreditora VID prasījumus (lietas 1. sējums, 67.-70., 132.-133., 157. lapa, 3. sējums, 15.-16. lapa):

1) iekšzemē iekasēts pievienotās vērtības nodoklis (prasījuma rašanās laiks 2016. gada 20. oktobris) – galvenais prasījums 35 948,05 *euro*, blakus prasījums 14 379,22 *euro*, kopā 50 327,27 *euro*;

2) valsts sociālās apdrošināšanas obligātās iemaksas (prasījuma rašanās laiks 2016 .gada 25. augusts) – galvenais prasījums 11 668,03 *euro*, blakus prasījums 4667,22 *euro*, kopā 16 335,25 *euro*;

3) iedzīvotāju ienākuma nodoklis (prasījuma rašanās laiks 2016. gada 20. decembris) – galvenais prasījums 538,68 *euro*, blakus prasījums 215,45 *euro*, kopā 754,08 *euro*;

4) naudas sodi (prasījuma rašanās laiks 2018. gada 15. novembris) – galvenais prasījums 50 *euro*;

5) uzņēmējdarbības riska valsts nodeva (prasījuma rašanās laiks 2017. gada 15. decembris) – galvenais prasījums 30,15 *euro*, blakus prasījums 12,06 *euro*, kopā 42,21 *euro*.

Tiesa konstatēja, ka visas VID pieteiktās kreditora prasījumu saistību ir radušās un to izpildes termiņš (pēdējo saistību izpildes termiņš ir 2018. gada 15. novembris) ir iestājies pirms parādnieka uzņēmuma pārejas sākuma (2019. gada 1. janvāris).

Lietas dalībnieki konstatētos faktus par parādnieka saistību rašanās un to izpildes pienākuma iestāšanās laiku nav apstrīdējuši.

[9.4] Izvērtējot konstatētos apstākļus par parādnieka uzņēmuma pārejas laiku, saistību rašanās un izpildes iestāšanās laiku, tiesa secināja, ka nav konstatējami Komerclikuma 20. panta pirmajā daļā paredzētie priekšnoteikumi parādnieka solidārai atbildībai par parādnieka maksātnespējas procesā pieteiktajiem un atzītiem VID prasījumiem, jo kreditora VID prasījumi pret parādnieku radās un to izpildes termiņš iestājās pirms VID konstatētā parādnieka uzņēmuma pārejas.

Līdz ar to konkrētajā gadījumā ir piemērojami Komerclikuma 20. panta otrās daļas noteikumi, kas noteic, ka uzņēmuma vai tā patstāvīgas daļas pārejas gadījumā uzņēmumā vai tā daļā ietilpstošie prasījumi un citas tiesības pāriet uz uzņēmuma ieguvēju.

Spriedumā norādīts, ka tiesa piekrīt Senāta paustajai atziņai par to, ka Komerclikuma 20. panta pirmās daļas tiesību normas mērķis ir novērst situācijas, kurās komercsabiedrība tiek "iztīrīta" no aktīviem, neatstājot tās kreditoriem cerības saņemt tiem pienākošos samaksu (*Senāta 2017. gada 9. novembra spriedums lietā SKC-340/2017 7.1. punkts*). Taču minētā atziņa ir attiecināma uz situāciju, kad ir konstatējami visas minētās tiesību normas sastāva pazīmes.

Tiesa nepiekrīt administratores un VID paustajai Komerclikuma 20. panta tiesību normu interpretācijai, ka neskatoties uz prasījuma pāreju parādniekam vienmēr saglabājas atbildība par nodoto prasījumu.

Šāda tiesību normas interpretācija izslēdz Komerclikuma 20. panta pirmajā daļā paredzētā izņēmuma piemērošanas iespējamību, kas neatbilst tiesību normas jēgai un leģitīmajam mērķim.

[9.5] Iepazīstoties ar Ekonomisko lietu tiesas 2023. gada 6. jūnija spriedumu lietā Nr. C75011123, tiesa konstatēja, ka tajā nav pārbaudīti apstākļi par Komerclikuma 20. panta pirmajā daļā paredzētās solidārās atbildības priekšnoteikumu esamību (*lietas 3. sējums, 57.-41. lapa*).

No minētā sprieduma redzams, ka tiesa ir pārbaudījusi apstākļus un pierādījumus par parādnieka uzņēmuma pāreju, uzņēmuma ieguvēja atbildību par parādnieka saistībām celtās prasības ietvarā, bet nav pārbaudīta un argumentēta parādnieka solidārās atbildības esamība atbilstoši Komerclikuma 20. panta pirmās daļas noteikumiem.

Tādējādi prasītāja prasība ir atzīstama par pamatotu un apmierināmu.

[9.6] Sistēmiski tulkojot Civilprocesa likuma 250.^{77} panta trešo, ceturto daļu un 363.^{17} panta ceturto daļu, secināms, ka izspriežot prasību par strīda izskatīšanu par tiesībām, tiesa vienlaikus pieņem lēmumu par iesniegto sūdzību par administratora darbību.

No lietas materiāliem redzams, ka pirms prasības celšanas, 2023. gada 9. janvārī prasītājs iesniedzis tiesā sūdzību par administratores atteikumu atcelt lēmumu par kreditora VID prasījuma atzīšanu (lietas 2. sējums, 3.-5. lapa).

Sūdzībā norādītie apstākļi pilnībā sakrīt ar prasības pieteikumā norādītajiem apstākļiem.

Ar Zemgales rajona tiesas 2023. gada 26. aprīļa lēmumu civillietā Nr. C73313423 prasītājam, kā parādnieka pārstāvim, tika noteikts termiņš celt prasību tiesā Civilprocesa likuma 30.^{7} nodaļā noteiktajā kārtībā, jo tiesa konstatēja, ka ir strīds par tiesībām (lietas 2. sējums, 70.-73. lapa).

Tas nozīmē, ka, pieņemot lēmumu noteikt termiņu prasības celšanai, iesniegtā sūdzība pēc būtības netika izskatīta, bet atbilstoši Civilprocesa likuma 30.^{7} nodaļā

noteiktajai kārtībai tā tiek izlemta, taisot spriedumu par celto prasību.

[9.7] Atsaucoties uz Maksātnespējas likuma 1. pantu, 74. panta pirmo daļu, 75. panta pirmo daļu, norādīts, ka atbilstoši Maksātnespējas likumam administratoram ir pienākums nodrošināt maksātnespējas procesa likumīgu un efektīvu gaitu. Tiesa atzīst, ka minētais pienākums sevī ietver arī administratora pienākumu pārbaudīt katra pieteiktā kreditora prasījuma likumību, tai skaitā, izvērtējot arī kreditora prasījuma apmēra pamatotību un atbilstību objektīvi pastāvošajām saistībām, lai netiktu nodarīts kaitējums visu kreditoru kopuma interesēm.

Administrators, kā amatpersona ar speciālām zināšanām un pieredzi, ir atbildīgs par sabiedrības maksātnespējas procesa sekmīgu īstenošanu un tieši administratora ekskluzīvā kompetencē ir izvērtēt, vai kreditora prasījums ir pamatots, un pieņemt attiecīgu lēmumu.

Maksātnespējas likuma 75. panta astotā daļa paredz, ja administratora rīcībā nonāk jaunatklātie apstākļi vai dokumenti par kreditora prasījumu, par kuru jau ir pieņemts lēmums, administrators šo lēmumu ir tiesīgs grozīt vai atcelt, bet ne vēlāk kā līdz dienai, kad šajā likumā noteiktajā kārtībā sastādīts kreditoru prasījumu apmierināšanas plāns. Atceļot sākotnējo lēmumu, administrators pieņem jaunu lēmumu šajā pantā noteiktajā kārtībā, ievērojot šā likuma 73. pantā noteikto kreditoru prasījumu pieteikšanas termiņu.

Tiesa atzina, ka šajā spriedumā konstatētajos apstākļos administratoram nepastāv izvēles tiesība attiecībā uz lēmuma par VID prasījuma atcelšanu, jo atbilstoši Komerclikuma 20.panta pirmajai daļai nav konstatējama parādnieka solidāra atbildība attiecībā uz kreditora prasījuma izpildi.

[9.8] No prasītāja 2022. gada 14. oktobra iesnieguma, 2022. gada 17. novembra sūdzības, 2022. gada 28. novembra atbildes un administratores 2022. gada 15., 23. novembra, 17. decembra atbildes vēstules secināms, ka administratores rīcībā nonāca ziņas par VID 2022. gada 31. marta lēmumu Nr. /numurs/ (lietas 1. sējums, 23., 24.-25., 26., 27., 63., 64.-65., 66., 72., 73., 74.-75., 127., 128.-129., 130., 141., 142., 143.-144. lapa, 2. sējums, 13., 14., 21.-22., 23., 24., 35., 36.-37. lapa).

Administratore atteica atcelt VID kreditora prasījumu, jo kreditors VID paziņoja, ka neatsakās no kreditora prasījuma pret parādnieku un parādnieka uzņēmuma ieguvējs nav sedzis VID kreditora prasījumu.

Tiesa atzina, ka administratore nepamatoti atteicās atcelt lēmumu par VID prasījuma atzīšanu, jo pēc būtības nav izvērtējusi prasītāja norādītos apstākļus atbilstoši Komerclikuma 20. panta noteikumiem.

[9.9] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 363.^{17} panta otro daļu administratorei ir uzdodams pienākums atcelt lēmumu par VID kreditora prasījumu atzīšanu parādnieka maksātnespējas procesā.

[9.10] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 43.^{2} panta pirmo daļu prasītājam no valsts budžeta līdzekļiem atmaksājama samaksātā drošības nauda, ņemot vērā, ka ar šo spriedumu tiek apmierināta prasītāja prasība par strīda izšķiršanu par tiesībām, kā arī sūdzība, atzīstot par nepamatotu administratores darbību, atsakot atcelt lēmumu par kreditora prasījuma atzīšanu.

[10] Atbildētāja maksātnespējas administratore Svetlana Iskrova iesniedza apelācijas sūdzību par Zemgales rajona tiesas 2024. gada 10. janvāra spriedumu, pārsūdzot spriedumu pilnā apjomā, lūdzot Zemgales apgabaltiesu /pers. B/ prasību noraidīt.

Apelācijas sūdzība pamatota ar šādiem argumentiem.

[10.1] Zemgales rajona tiesas spriedumā nepareizība izpaužas kā nepareiza faktu konstatēšana un pierādījumu nepareiza novērtēšana, kā arī vienlaikus tajā ir nepareizi sniegts lietas juridiskais novērtējums un pārkāptas materiālās tiesību normas. Tādēļ, pretēji tiesas norādītajam, prasītāja prasība ir nepamatota un pilnībā noraidāma.

[10.2] Atbildētāja nepiekrīt tiesas secinātajam, ka lietā konstatētie apstākļi par parādnieka uzņēmuma pāreju konkrētajā gadījumā ietekmē VID kreditora prasījuma turpmāku saglabāšanu parādnieka kreditoru reģistrā un konstatētajos apstākļos administratoram nepastāv izvēles tiesība attiecībā uz lēmuma par VID kreditora prasījuma atcelšanu, jo atbilstoši Komerclikuma 20. panta pirmajai daļai nav konstatējama parādnieka solidāra atbildība attiecībā uz kreditora prasījuma izpildi. Šāds tiesas secinājums ir izdarīts ignorējot VID kreditora prasījumu parādnieka maksātnespējas procesā, kurš pamatots ar parādnieka iesniegtajām nodokļu atskaitēm par periodu pirms maksātnespējas procesa pasludināšanas, administratores sagatavoto parādnieka kreditoru prasījumu reģistru un VID paziņojumu, ka neatteiksies no parādnieka maksātnespējas procesā pieteiktā kreditora prasījuma.

Atbildētāja pilnībā pievienojas VID paustajam viedoklim, ka Civillikuma ceturtās daļas 10. nodaļa regulē astoņus saistību tiesību izbeigšanās veidus: izpildījums, ieskaits, prasījuma un parāda sakritums, atcēlējs līgums, pārjaunojums, izlīgums, tiesas spriedums, noilgums un nav pamata uzskatīt, ka uzņēmuma pāreja Komerclikuma 20. panta izpratnē būtu uzskatāma par kādu no minētajiem parādnieka saistību tiesību izbeigšanās pamatiem.

[10.3] Tiesa nav vērtējusi un ņēmusi vērā faktu, ka ar spēkā stājušos Ekonomisko lietu tiesas 2023. gada 6. jūnija spriedumu civillietā Nr. C75011123 ir apmierināta MSIA /Nosaukums A/ prasība pret SIA /Nosaukums B/ par uzņēmuma pārejas konstatēšanu un parāda piedziņu, un atzi?ts, ka ir notikusi MSIA /Nosaukums A/ uzņēmuma pa?reja uz SIA /Nosaukums B/, kā arī piedzīts no SIA /Nosaukums B/ par labu MSIA /Nosaukums A/ parāda saistības 68 720,42 *euro*.

[10.4] Tiesa nepamatoti secinājusi, ka uzņēmuma pāreja ir konstatēta ar VID 2022. gada 31. marta lēmumu par nokavēto nodokļu maksājumu piedziņu un nokavēto nodokļu maksājumu labprātīgu izpildi, jo minētais lēmums ir pieņemts pamatojoties uz labprātīgu vienošanos, kā arī ir saistošs tikai pusēm, kas par to ir vienojušās – VID un SIA /Nosaukums B/. Šis VID lēmums nerada nekādus pienākumus vai tiesības SIA /Nosaukums A/ vai citiem tā kreditoriem, kas tāpat kā VID ir tiesīgi uzņēmuma pārejas gadījumā vērsties pie SIA /Nosaukums B/ ar lūgumu izpildīt saistības SIA /Nosaukums A/ vietā.

Uzņēmuma pāreja ir konstatēta ar Ekonomisko lietu tiesas 2023. gada 6. jūlija spriedumu lietā Nr. C75011123, apmierinot atbildētāja prasību pret SIA /Nosaukums B/ un piedzīt no SIA /Nosaukums B/ par labu atbildētājam parāda saistības 68 720,42 *euro*. Ne pirms, ne arī pēc uzņēmuma pārejas konstatēšanas SIA /Nosaukums B/ nav segusi SIA /Nosaukums A/ nodokļu saistības pret VID.

Atbildētājas ieskatā, ar Ekonomisko lietu tiesas spriedumu par parādnieka – SIA /Nosaukums A/ – saistībām, ar uzņēmuma pārejas fakta konstatēšanu, tiek noteikts, ka abi uzņēmumi ir līdzatbildīgi saistību izpildē pret kreditoriem, nevienu no tiem neatbrīvojot no saistību izpildes.

[10.5] Komerclikuma 20. panta noteikumi neparedz uzņēmuma nodevēja automātisku atbrīvošanu no atbildības par saistībām, kuras iestājušās pirms uzņēmuma nodošanas, bet tikai pastiprina uzņēmuma nodevēja pienākumus atbildēt par saistībām, kuru izpildes termiņš vai spēkā stāšanās nosacījums iestājas piecu gadu laikā pēc uzņēmuma pārejas, par kurām būtu jāatbild uzņēmuma ieguvējam.

[10.6] Sekojot tiesas loģikai, visās maksātnespējas procesa lietās, kurās administrators cēlis tiesā prasību par uzņēmuma pāreju, pēc tiesas sprieduma, ar kuru konstatēta uzņēmuma pāreja, administrators varētu pieņemt lēmumu par visu kreditoru prasījumu neatzīšanu un izslēgšanu no kreditoru prasījumu reģistra, jo tie vairs nav parādnieka kreditori, bet uzņēmuma pārņēmēja kreditori (lietas 3. sējums, 55.-57. lapa).

[11] Trešā persona lietā Valsts ieņēmumu dienests iesniedza apelācijas sūdzību par Zemgales rajona tiesas 2024. gada 10. janvāra spriedumu, pārsūdzot spriedumu pilnā apjomā, lūdzot Zemgales apgabaltiesu atcelt Zemgales rajona tiesas 2024. gada 10. janvāra spriedumu un noraidīt /pers. B/ prasību un sūdzību.

Apelācijas sūdzība pamatota ar šādiem argumentiem.

[11.1] Zemgales rajona tiesa, izšķirot strīdu, ir nepamatoti secinājusi, ka konkrētajā gadījumā ir piemērojami Komerclikuma 20. panta otrās daļas noteikumi. No minētās normas acīmredzams, ka tā nerisina saistību pārejas jautājumu, bet gan tiesību pārejas jautājumus.

[11.2] Saistību pārejas jautājums risināts Komerclikuma 20. panta pirmajā daļā kurā arī ietverts uzņēmuma nodevēja un uzņēmuma ieguvēja solidārās atbildības princips.

Savu novērtējumu par Komerclikuma 20. panta pirmo daļu jau ir sniegusi Augstākā tiesa 2017. gada 15. decembra spriedumā lietā Nr. C10084013, proti, „No minētās normas izriet, ka tā aizsargā kreditoru intereses un mazina viņu risku, nosakot, ka kreditors iegūst prasījuma tiesības pret ieguvēju, vienlaikus saglabājot prasījuma tiesības arī pret atsavinātāju".

Atsaucoties uz Latvijas Republikas Augstākās tiesas Civillietu departamenta 2017. gada 15. decembra spriedumā lietā Nr. C10084013, SKC-330/2017 paustajām atziņām, norādīts, ka nav pamatots Zemgales rajona tiesas secinājums, ka uzņēmuma pārejas gadījumā parādniekam ne vienmēr saglabājas atbildība par nodoto prasījumu.

VID ieskatā tieši pretēji, uzņēmuma pārejas gadījumā parādnieka atbildības par nodoto prasījumu saglabāšana pie jebkuriem apstākļiem, vispilnīgāk atbilst Komerclikuma un Komerclikuma 20. panta mērķim.

Tā kā uzņēmuma pāreja var tikt veikta slēpti un kreditoram var palikt nepamanīta, tad vadoties no šobrīd Zemgales rajona tiesas sniegtās Komerclikuma 20. panta pirmās daļas interpretācijas, kreditoram, turpinot parādu piedziņas darbības pret parādnieku (uzņēmuma nodevēju), perspektīvā varētu rasties situācijas, ka parādnieks (uzņēmuma nodevējs) ceļ iebildumus pret kreditora veiktām piedziņas darbībām un atprasa atgūtās summas, atsaucoties uz to, ka vēl pirms veiktajām piedziņas darbībām ir notikusi uzņēmuma pāreja, tātad arī prasījumi bija pārgājuši uz uzņēmuma ieguvēju un kreditors vairs nebija tiesīgs veikt parāda atgūšanas darbības pret uzņēmuma nodevēju, sakarā ar to, ka uzņēmuma pārejas rezultātā ir izbeigusies uzņēmuma nodevēja atbildība pret kreditoru.

Tāpat, uzņēmuma pāreja var notikt ne tikai "slēpti", bet arī noslēdzot uzņēmuma pārejas līgumu starp uzņēmuma nodevēju un uzņēmuma ieguvēju.

Šādiem gadījumiem Komerclikuma 20. panta trešā daļa paredz, ka vienošanās, kas ir pretēja šā panta noteikumiem, nav spēkā attiecībā uz trešajām personām.

No Zemgales rajona tiesas sniegtās Komerclikuma 20. panta pirmās daļas interpretācijas secināms, ka Komerclikuma 20. panta trešo daļu kreditors, lai aizsargātu savas iespējas atgūt prasījumu no uzņēmuma nodevēja, nevarētu izmantot attiecībā uz saistībām, kuras radušās un kuru izpildes termiņš iestājies pirms uzņēmuma pārejas.

Proti, jāsecina, ka situācijā ar saistībām, kuras radušās un izpildes termiņš iestājies pirms uzņēmuma pārejas kreditors kļūst pilnīgi neaizsargāts. Ar divpusēji noslēgtu vienošanos starp uzņēmuma nodevēju un uzņēmuma ieguvēju, par kuras esamību kreditoram var pat nebūt zināms, uzņēmuma nodevējs var tikt atbrīvots no pienākuma izpildīt saistības, kuras radušās un kuru izpildes termiņš iestājies pirms uzņēmuma pārejas.

Zemgales rajona tiesas izvēlētā pieeja Komerclikuma 20. panta pirmās daļas interpretācijai ir ne tikai pilnīgi pretēja Komerclikumā definētajam mērķim par trešo personu aizsardzību un kreditoru pasargāšanu no krāpšanas gadījumiem, bet ir pat kreditoru veiktās piedziņas darbības apdraudoša un potenciāli zaudējumus radoša kreditoriem.

Apstiprinājums minētajam faktiski gūstams arī konkrētajā lietā, tas ir, saistībā ar SIA /Nosaukums A/ uzņēmuma pāreju uz SIA /Nosaukums B/. Tiesas sēdē VID pārstāve apliecināja, ka parāds no SIA /Nosaukums B/ nav piedzīts, labprātīgās samaksas grafiks, kas ticis noslēgts starp VID un SIA /Nosaukums B/, ir atcelts, jo netika pildīts. Tātad, lai arī ir konstatēta uzņēmuma pāreja, tas nekādā veidā negarantē naudas līdzekļu atgūšanu no uzņēmuma pārņēmēja. Savukārt SIA /Nosaukums A/ maksātnespējas procesā administratores veikto darbību rezultātā, neskatoties uz konstatēto uzņēmuma pāreju, atgūtos naudas līdzekļus, kuru atlikums uz 2023. gada 31. decembri bija 11 344,21 *euro*, nevarēs izmantot VID prasījuma segšanai, ja Zemgales rajona tiesas 2024. gada 10. janvāra spriedums lietā Nr. C73517423 paliks spēkā.

Tas, ka ir konstatēta uzņēmuma (tiesību objekta) pāreja Komerclikuma 20. panta izpratnē, nekādā mērā neizbeidz uzņēmuma nodevēja (tiesību subjekta) atbildību par attiecīgajām saistībām.

[11.3] Civillikuma ceturtās daļas 10. nodaļa regulē astoņus saistību tiesību izbeigšanās veidus un nav pamata uzskatīt, ka uzņēmuma pāreja Komerclikuma 20. panta izpratnē būtu uzskatāma par kādu no minētajiem SIA /Nosaukums A/ saistību tiesību izbeigšanās pamatiem. Zemgales rajona tiesa minēto ne tikai nav ņēmusi vērā, bet pat nav sniegusi nekādu savu vērtējumu par to, kādēļ šis VID sniegtais apsvērums nebūtu ņemams vērā.

[11.4] Atsaucoties uz Civillikuma 1671., 1682., 1683., 686. pantu, norādīts, ka ņemot vērā, ka SIA /Nosaukums A/ un SIA /Nosaukums B/ ir kopparādnieki, nav pamata atsvabināt SIA /Nosaukums A/ no saistību izpildes.

[11.5] Būtiski ņemt vērā, ka konkrētajā gadījumā runa ir par nodokļu prasījumu, līdz ar to ņemami vērā nodokļu nomaksu reglamentējošie normatīvie akti.

Likuma "Par nodokļiem un nodevām" 25. pantā uzskaitīti gadījumi, kuros tiek dzēsti valsts budžetā pilnīgi vai daļēji ieskaitāmo nodokļu parādi, kā arī nokavējuma naudas un soda naudas. Savukārt attiecībā uz SIA /Nosaukums A/ nav konstatēti minētajā normā norādītie gadījumi, lai uzskatītu, ka nodokļu prasījums pret SIA /Nosaukums A/ ir dzēsts.

Zemgales rajona tiesa kļūdaini arī šo nav ņēmusi vērā un pat nav sniegusi nekādu savu vērtējumu par to, kādēļ šis VID sniegtais apsvērums nebūtu ņemams vērā.

Lietā nav neviena pierādījuma tam, ka VID būtu atbrīvojis SIA /Nosaukums A/ no nodokļu samaksas pienākuma. Nekādus tāda veida lēmumus attiecībā uz SIA /Nosaukums A/ VID nav pieņēmis.

[11.6] Zemgales rajona tiesa spriedumā nepamatoti secinājusi, ka Ekonomisko lietu tiesa 2023. gada 6. jūnija spriedumā lietā Nr. C75011123 nav pārbaudījusi un argumentējusi parādnieka solidārās atbildības esamību atbilstoši Komerclikuma 20. panta pirmās daļas noteikumiem, un Zemgales rajona tiesas lemtais ir pretējs Ekonomisko lietu tiesā jau konstatētajam par VID prasījuma esamību pret MSIA /Nosaukums A/.

[11.7] Saistībā ar SIA /Nosaukums A/kreditoru prasījumu esamību maksātnespējas procesā, Zemgales rajona tiesa 2024. gada 10. janvāra spriedumā lietā Nr. C73517423 ir vērtējusi SIA /Nosaukums A/ kreditoru prasījumu reģistru uz 2022. gada 15. jūliju.

Minētajā kreditoru prasījumu reģistrā ir iekļauti astoņi kreditori un no reģistra secināms, ka visu šo kreditoru prasījumu rašanās laiks ir pirms VID konstatētā SIA /Nosaukums A/ uzņēmuma pārejas uz SIA /Nosaukums B/noslēguma – 2020. gada 30. oktobra, respektīvi visu kreditoru prasījumi radušies pirms noslēgusies uzņēmuma pāreja.

Tādējādi jāsecina, ka pieturoties pie Zemgales rajona tiesas sniegtās Komerclikuma 20. panta pirmās daļas interpretācijas, SIA /Nosaukums A/ maksātnespējas procesā par jebkuru no atzītajiem kreditoru prasījumiem var nonākt pie secinājuma, ka administratoram būtu pamats atcelt lēmumus par šo kreditoru prasījumu atzīšanu un veidotos situācija, ka SIA /Nosaukums A/ maksātnespējas procesā nav kreditoru.

VID ieskatā, ja maksātnespējas procesu ietvaros administratori ir tiesīgi celt tiesā prasības par uzņēmuma pāreju konstatēšanu un kreditoru prasījumu summas piedziņu no uzņēmumu pārņēmējiem, un ja reiz Ekonomisko lietu tiesā šādas prasības tiek apmierinātas neatkarīgi no tā, ka visu kreditoru prasījumu saistības radušās un to izpildes termiņš iestājies pirms uzņēmuma pārejas, tad acīmredzot tas var tikt realizēts tikai situācijā, ja likumdevējs Komerclikuma 20. panta pirmajā daļā ietverto solidārās atbildības principu ir attiecinājis uz visām saistībām, nevis kā to atzinusi Zemgales rajona tiesa 2024. gada 10. janvāra spriedumā– tikai uz saistībām, par kurām izpildās divi kumulatīvi priekšnoteikumi 1) saistības radušās pirms uzņēmuma pārejas; 2) saistību izpildes termiņš vai nosacījums iestājies piecu gadu laikā pēc uzņēmuma pārejas (lietas 3. sējums, 59.-63. lapa).

[12] Prasītājs/pers. B/ iesniedza paskaidrojumus par apelācijas sūdzībām, kuros norādīts, ka prasītājs pilnībā piekrīt pirmās instances tiesas spriedumā konstatētajam un uzskata, ka Zemgales rajona tiesas spriedums ir pilnībā pamatots un tajā ir pareizi novērtēti visi faktiskie un juridiskie apstākļi, kā rezultātā spriedumā ir pareizi izdarīti secinājumi, līdz ar ko iesniegtās apelācijas sūdzības ir nepamatotas un noraidāmas pilnā apmērā.

Paskaidrojumos norādīti šādi argumenti.

[12.1] Gan Zemgales rajona tiesas 2024. gada 10. janvāra spriedumā, gan arī atbildētāju apelācijas sūdzībās pareizi norādīts, ka strīds pastāv tikai par to, vai konkrētajā situācijā SIA /Nosaukums A/ ir solidāras atbildības pienākums pret VID prasījumu apstākļos, kad ir notikusi uzņēmuma pāreja, tas ir, par Komerclikuma 20. panta piemērošanu.

[12.2] Gramatiski tulkojot tiesību normu, ir secināms, ka uzņēmuma ieguvēja un uzņēmuma nodevēja solidāra atbildība ir izņēmums no vispārējā principa, kas ir uzņēmuma ieguvēja pilnīga atbildība par visām uzņēmuma vai tā patstāvīgās daļas saistībām. Solidāras atbildības noteikšanai ir jākonstatē šādi priekšnosacījumi: saistības radušās pirms uzņēmuma vai tā patstāvīgās daļas pārejas citas personas īpašumā vai lietošanā; saistību izpildes termiņš vai nosacījums iestājies piecu gadu laikā pēc uzņēmuma pārejas.

Šādu Komerclikuma 20.panta piemērošanas interpretāciju savā praksē atzīst arī Augstākā tiesa, proti, Augstākās tiesas judikatūrā (arī Augstākās tiesas 2017. gada 15. decembra spriedumā lietā Nr. C10084013, uz kuru VID atsaucas savos paskaidrojumos), ir norādīts, ka Augstākā tiesa piekrīt tiesību doktrīnā izteiktajai atziņai, ka tikai attiecībā uz tām saistībām, kuras nodibinātas pirms uzņēmuma pārejas un kuru izpildes termiņš vai spēkā stāšanās nosacījums iestājas piecu gadu laikā pēc pārejas (respektīvi, par kurām būtu jāatbild uzņēmuma ieguvējam), likums nosaka atsavinātāja solidāru atbildību. Šajā spriedumā Augstākā tiesa apstiprina to, ka solidārai atbildībai ir tikai izņēmuma raksturs, pie noteiktiem apstākļiem, kas aprakstīti likumā. VID savā apelācijas sūdzībā nepareizi interpretē šajā spriedumā izdarītos secinājumus, jo spriedumā tieši tiek risināts jautājums par uzņēmuma ieguvēja atbildību par saistībām, kas tam pārgājušas uzņēmuma pārejas rezultātā. Tāpat šāda Augstākās tiesas prakse ir apstiprināta arī Senāta 2017. gada 9. novembra spriedumā lietā SKC-340/2017.

Lietā nepastāv strīds, ka visas VID pieteikto kreditora prasījumu saistības ir radušās un to izpildes termiņš ir iestājies pirms VID konstatētās parādnieka uzņēmuma pārejas, nevis piecu gadu laikā pēc uzņēmuma pārejas. Attiecīgi spriedumā pamatoti secināts, ka neizpildās priekšnoteikums, kas

paredzēts Komerclikuma 20.panta pirmajā daļā.

VID kreditoru prasījums atbilstoši Komerclikuma 20.pantam un saistības ir pārgājušas uz SIA /Nosaukums B/.

[12.3] Attiecībā uz apelācijas sūdzībās pausto viedokli, ka Civillikuma ceturtās daļas 10. nodaļa regulē astoņus saistību tiesību izbeigšanās veidus, un nav pamata uzskatīt, ka uzņēmuma pāreja Komerclikuma 20. panta izpratnē būtu uzskatāma par kādu no minētajiem parādnieka saistību tiesību izbeigšanās pamatiem, prasītājs norāda, ka nav pamatoti runāt par saistību izbeigšanos, jo uzņēmuma pārejas gadījumā pati saistība neizbeidzas, tā pāriet uzņēmuma ieguvējam, attiecīgi, tiesa pamatoti šo viedokli nav apskatījusi un vērtējusi spriedumā.

[12.4] Prasītājs uzskata, ka tiesa spriedumā pamatoti secinājusi, ka Ekonomisko lietu tiesas 2023. gada 6. jūnija spriedumā lietā Nr. C75011123 nav pārbaudīti apstākļi par Komerclikuma 20. panta pirmajā daļā paredzētās solidārās atbildības priekšnoteikumu esamību.

Ekonomisko lietu tiesas spriedumā, neatkarīgi no tā, ka atbildētājs bija norādījis uz to, ka nav konstatējama solidāra atbildība, nekādā veidā netika vērtēti solidāras atbildības apstākļi atbilstoši Komerclikuma 20. pantam. Proti, nav vērtēts ne saistību rašanās laiks, ne saistību izpildes iestāšanās termiņš, vien norādīts, ka „pastāvot Komerclikuma 20. panta apstākļiem, kas rada solidāru atbildību (..)", taču pēc būtības nav tikuši vērtēti Komerclikuma 20. pantā norādītie apstākļi, to esība, un vai konkrētajā gadījumā tie rada solidāru atbildību.

Ekonomisko lietu tiesas spriedums netika pārsūdzēts tikai tāpēc, ka atbildētāja finansiālā situācija un fakts, ka VID bloķējis visus norēķinu kontus saskaņā ar 2022. gada 31. martā VID pieņemtā lēmuma Nr. /numurs/ par parādnieka nokavēto nodokļu maksājumu piedziņu un nokavēto nodokļu maksājumu labprātīgu izpildi no SIA /Nosaukums B/ izpildi, liedza tam iespēju samaksāt valsts nodevu par apelācijas sūdzību (lietas 3. sējums, 76. - 77. lapa).

[13] Tiesas sēdē atbildētājas MSIA /Nosaukums A/ administratores Svetlanas Iskrovas pārstāvis zvērināta advokāta palīgs Nauris Durevskis uzturēja apelācijas sūdzību uz tajā norādītajiem pamatiem, /pers. B/ prasību un sūdzību neatzina.

Tiesas sēdē trešās personas VID pārstāve /pers. A/ uzturēja apelācijas sūdzību uz tajā norādītajiem pamatiem, /pers. B/ prasību un sūdzību neatzina.

Tiesas sēdē prasītājs /pers. B/ neatzina atbildētājas MSIA /Nosaukums A/ administratores Svetlanas Iskrovas un trešās personas Valsts ieņēmumu dienesta apelācijas sūdzības, uzturēja prasību un sūdzību uz tajās norādītajiem pamatiem, sniedza rakstveida paskaidrojumiem analogus paskaidrojumus.

Motīvu daļa

[14] Zemgales apgabaltiesa, noklausījusies lietas dalībnieku paskaidrojumus, pārbaudījusi un novērtējusi lietā esošos pierādījumus, apelācijas sūdzību motīvus, atzīst, ka atbildētājas MSIA /Nosaukums A/ maksātnespējas administratores Svetlanas Iskrovas un trešās personas Valsts ieņēmumu dienesta apelācijas sūdzības ir pamatotas, /pers. B/ prasība un sūdzība nav pamatotas, līdz ar to noraidāmas.

[15] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 426. panta pirmās daļas noteikumiem apelācijas instances tiesa izskata lietu pēc būtības sakarā ar apelācijas sūdzību tādā apjomā, kā lūgts apelācijas sūdzībā.

Atbildētājas MSIA /Nosaukums A/ maksātnespējas administratore Svetlana Iskrova un trešā persona Valsts ieņēmumu dienests Zemgales rajona tiesas 2024. gada 10. janvāra spriedumu pārsūdzējušas pilnā apjomā.

[16] Atbilstoši Civilprocesa likuma 430. panta trešās daļas noteikumiem fakti, kas konstatēti pirmās instances tiesā, apelācijas instances tiesā nav jāpārbauda, ja tie nav apstrīdēti apelācijas sūdzībā.

Lietā nav strīda par pirmās instances tiesas konstatētajiem apstākļiem, kas norādīti šī sprieduma 9.1., 9.3. punktā, atreferējot Zemgales rajona tiesas 2024. gada 10. janvāra spriedumu, tostarp lietā nav strīda par šādiem apstākļiem.

Ar Zemgales rajona tiesas 2020. gada 10. novembra spriedumu civillietā Nr. C73603620 pasludināts SIA /Nosaukums A/ maksātnespējas process; par SIA /Nosaukums A/ maksātnespējas procesa administratori iecelta sertificēta administratore Svetlana Iskrova, amata apliecības Nr. /numurs/.

Ar administratores 2020. gada 11. novembra lēmumu par parādnieka pārstāvi MSIA /Nosaukums A/ maksātnespējas procesā iecelts tās bijušais /amats/ /pers. B/ (lietas 1. sējums, 131. lapa).

Parādnieka MSIA /Nosaukums A/ maksātnespējas procesā VID pieteicis kreditora prasījumu 67 508,81 *euro* apmērā, kas sastāv no pamatparāda 48 234,86 *euro* un nokavējuma naudas 19 273,95 *euro,* ko apstiprina kreditoru prasījumu reģistrs uz 2022. gada 15. jūliju (lietas 1. sējums, 67.-70., 132.-133. lapa).

No parādnieka kreditoru prasījumu reģistra redzams, ka parādnieka maksātnespējas procesā VID pieteica un administratore atzina šādus kreditora VID prasījumus:

1) iekšzemē iekasētais pievienotās vērtības nodoklis (prasījuma rašanās laiks 2016. gada 20. oktobris) – galvenais prasījums 35 948,05 *euro*, blakus prasījums 14 379,22 *euro*, kopā 50 327,27 *euro*;

2) valsts sociālās apdrošināšanas obligātās iemaksas (prasījuma rašanās laiks 2016. gada 25. augusts) – galvenais prasījums 11 668,03 *euro*, blakus prasījums 4667,22 *euro*, kopā 16 335,25 *euro*;

3) iedzīvotāju ienākuma nodoklis (prasījuma rašanās laiks 2016. gada 20. decembris) – galvenais prasījums 538,63 *euro*, blakus prasījums 215,45 *euro*, kopā 754,08 *euro*;

4) naudas sodi (prasījuma rašanās laiks 2018. gada 15. novembris) – galvenais prasījums 50 *euro*;

5) uzņēmējdarbības riska valsts nodeva (prasījuma rašanās laiks 2017. gada 15. decembris) – galvenais prasījums 30,15 *euro*, blakus prasījums 12,06 *euro*, kopā 42,21 *euro*.

2022. gada 31. martā VID pieņēma lēmumu Nr. /numurs/ *Par nokavēto nodokļu maksājumu piedziņu un nokavēto nodokļu maksājumu labprātīgu izpildi* (turpmāk arī VID Lēmums), ar kuru, ņemot vērā, ka Lēmumā konstatēto faktu kopums apliecina, ka laikā no

2019. gada 1. janvāra līdz 2020. gada 30. oktobrim ir notikusi pakāpeniska SIA /Nosaukums A/ uzņēmuma pāreja uz SIA /Nosaukums B/, nolemts piedzīt no SIA /Nosaukums B/, kā parādnieka uzņēmuma ieguvējas, nokavētos nodokļu maksājumus 67 458,81 *euro*, kas sastāv no pamatparāda 48 184,86 *euro* un nokavējuma naudas 19 273,95 *euro*. Vienlaikus nolemts vienoties ar SIA /Nosaukums B/ par nokavēto nodokļu maksājumu 67 416,60 *euro* apmērā labprātīgu samaksu, nosakot to veikt lēmumā norādītajos termiņos (lietas 1. sējums, 16.-22., 56.-62., 134.-140.,158.-164. lapa, 2. sējums, 6.-12. lapa).

Lietā nav strīda par parādnieka SIA /Nosaukums A/ uzņēmuma pārejas faktu un laiku uz SIA /Nosaukums B/.
Nav strīda, ka VID pieteikto kreditora prasījumu saistības ir radušās un to izpildes termiņš ir iestājies pirms parādnieka uzņēmuma pārejas sākuma.
Nav arī strīda par to, ka SIA /Nosaukums B/ nav izpildījusi VID Lēmumu, un nodokļu parāds no SIA /Nosaukums B/ nav piedzīts.

[17] Lietā pastāv strīds par to, vai MSIA /Nosaukums A/ administratorei, ņemot vērā VID 2022. gada 31. marta lēmumā Nr. /numurs/konstatēto SIA /Nosaukums A/ uzņēmuma pāreju uz SIA /Nosaukums B/ laika posmā no 2019. gada 1. janvāra līdz 2020. gada 30. oktobrim, ir pienākums atbilstoši Maksātnespējas likuma 75. panta astotajai daļai atcelt lēmumu par Valsts ieņēmumu dienesta kreditora prasījumu atzīšanu SIA /Nosaukums A/ maksātnespējas procesā, ievērojot Komerclikuma 20. panta noteikumus.

Maksātnespējas likuma 75. panta astotā daļa paredz, ka, ja administratora rīcībā nonāk jaunatklāti apstākļi vai dokumenti par kreditora prasījumu, par kuru jau ir pieņemts lēmums, administrators šo lēmumu ir tiesīgs grozīt vai atcelt, bet ne vēlāk kā līdz dienai, kad šajā likumā noteiktajā kārtībā sastādīts kreditoru prasījumu apmierināšanas plāns. Atceļot sākotnējo lēmumu, administrators pieņem jaunu lēmumu šajā pantā noteiktajā kārtībā, ievērojot šā likuma 73.pantā noteikto kreditoru prasījumu pieteikšanas termiņu.
Komerclikuma 20.pants (Uzņēmuma pāreja) noteic:
(1) Ja uzņēmums vai tā patstāvīga daļa pāriet citas personas īpašumā vai lietošanā, uzņēmuma ieguvējs atbild par visām uzņēmuma vai tā patstāvīgās daļas saistībām. Tomēr par tām saistībām, kuras radušās pirms uzņēmuma vai tā patstāvīgās daļas pārejas citas personas īpašumā vai lietošanā un kuru izpildes termiņš vai nosacījums iestājies piecu gadu laikā pēc uzņēmuma pārejas, uzņēmuma nodevējs un uzņēmuma ieguvējs atbild solidāri.
(2) Uzņēmuma vai tā patstāvīgas daļas pārejas gadījumā uzņēmumā vai tā daļā ietilpstošie prasījumi un citas tiesības pāriet uz uzņēmuma ieguvēju.
(3) Vienošanās, kas ir pretēja šā panta noteikumiem, nav spēkā attiecībā uz trešajām personām.

Lietā saistībā ar celto prasību pastāv strīds par Komerclikuma 20. panta interpretāciju, proti, vai minētā panta pirmajā un otrajā daļā ietvertās normas būtu interpretējamas tā, ka uzņēmuma nodevējs neatbild par saistībām, kuras radušās un kuru izpildes termiņš iestājies pirms uzņēmuma nodošanas.

[18] Zemgales rajona tiesa identificējot strīdus jautājumu un interpretējot minētā panta noteikumus, atzina, ka no minētām tiesību normām izriet, ka pamats kreditoram uzturēt prasījumu solidāri, tas ir, gan pret uzņēmuma nodevēju, gan pret uzņēmuma ieguvēju, ir tad, ja izpildās divi priekšnoteikumi: (1) ja saistības radušās pirms uzņēmuma pārejas; (2) saistību izpildes termiņš vai nosacījums iestājies piecu gadu laikā pēc uzņēmuma pārejas. Minētajiem priekšnoteikumiem ir kumulatīvs raksturs, tas ir, pamats atzīt uzņēmuma nodevēja, konkrētajā lietā – parādnieka, solidāru atbildību ir tad, ja izpildās abi priekšnoteikumi.

[19] Zemgales apgabaltiesa piekrītot apelatoru viedoklim, atzīst, ka, piemērojot tikai gramatisko tiesību normas iztulkošanas metodi, tiesa ir nepareizi iztulkojusi un piemērojusi minēto normu, kā rezultātā nepamatoti apmierinājusi prasību un sūdzību.

Apelācijas instances tiesas ieskatā, interpretējot minēto likuma normu pēc tās mērķa un jēgas, ņemot vērā judikatūras atziņas, nav pamata secināt, ka uzņēmuma pārejas institūta mērķis ir atbrīvot uzņēmuma nodevēju no atbildības par saistībām, kuras radušās un kuru izpildes termiņš iestājies pirms uzņēmuma nodošanas, bet solidāru uzņēmuma nodevēja un uzņēmuma ieguvēja atbildību noteikt tikai par tām saistībām, kuras radušās pirms uzņēmuma pārejas un kuru izpildes termiņš iestājies piecu gadu laikā pēc uzņēmuma pārejas.

No judikatūras izriet, ka normas mērķis ir aizsargāt kreditoru intereses uzņēmuma pārejas gadījumā *(sk., piem., Augstākās tiesas Civillietu departamenta 2017. gada 15. decembra sprieduma civillietā Nr.C10084013, SKC 330/2017 5.3.punktu)*, līdz ar to nav pamata pievienoties pirmās instances tiesas sniegtajai normas interpretācijai.

Judikatūrā minētās tiesību normas interpretācijas jautājums tādā kontekstā kā izskatāmajā lietā nav risināts, bet tiesa piekrīt VID viedoklim, ka no Augstākās tiesas Civillietu departamenta 2017. gada 15. decembra sprieduma civillietā Nr. C10084013, SKC 330/2017 paustajām atziņām izriet, ka uzņēmuma nodošanas gadījumā uzņēmuma nodevēja atbildība par saistībām, kuras radušās un kuru izpildes termiņš iestājies pirms uzņēmuma nodošanas, neizbeidzas, uzņēmuma nodevējs un uzņēmuma ieguvējs arī par šīm saistībām atbild solidāri.
Augstākās tiesas Civillietu departamenta 2017. gada 15. decembra spriedumā tika risināts jautājums par uzņēmuma ieguvēja atbildību, apstākļos, kad uzņēmuma nodevējs maksātnespējas procesa rezultātā bija izslēgts no komercreģistra, bet kreditors nebija pieteicis prasījumu, kas bija radies pirms uzņēmuma pārejas, uzņēmuma nodevēja maksātnespējas procesa ietvaros.
VID apelācijas sūdzībā pamatoti norādīts, ka Augstākā tiesa minētajā spriedumā analizējusi situāciju, kurā saistības radušās un to izpildes termiņš iestājies pirms uzņēmuma pārejas, un Augstākā tiesa nonākusi pie secinājuma, ka kreditors iegūst prasījuma tiesības pret ieguvēju, vienlaikus saglabājot prasījuma tiesības arī pret atsavinātāju, ko ir pamats secināt no šādas Augstākās tiesas atziņas: „(..) ja tiesa nodibinājusi uzņēmuma pārejas faktu, tad prasītājai ir radušās prasījuma tiesības arī pret uzņēmuma ieguvēju (..) Atbildētājas saistība nevar automātiski izbeigties tādēļ, ka vienas solidāri saistītās personas saistība tiek izbeigta" *(sk. Augstākās tiesas 2017. gada 15. decembra sprieduma civillietā Nr.C10084013, SKC 330/2017 5.4.punktu)*.

Zemgales apgabaltiesa piekrīt apelatoru viedoklim, ka Zemgales rajona tiesas spriedumā sniegtā Komerclikuma 20. panta pirmās daļas interpretācija ir pretēja Komerclikumā definētajam mērķim par trešo personu aizsardzību un kreditoru pasargāšanu no krāpšanas gadījumiem, turklāt konkrētajā gadījumā šāda normas interpretācija liegtu iespēju VID atgūt nodokļu parādu no MSIA /Nosaukums A/ maksātnespējas procesā atgūtajiem naudas līdzekļiem, un, ņemot vērā, ka nodokļu parāds nav piedzīts no SIA /Nosaukums B/, vispār liegtu iespēju atgūt nodokļu parādu.

Attiecībā uz prasītāja atsauci uz Augstākās tiesas Civillietu departamenta 2017. gada 9. novembra spriedumā civillietā Nr. C33355814, SKC

340/2017, norādāms, ka minētajā civillietā tika risināts cita veida strīds, proti, par uzņēmuma valdes locekļa atbildību uzņēmuma pārejas gadījumā, un šajā sakarā par Komerclikuma 20. panta interpretāciju attiecībā uz subjektiem, kuri atbildīgi par uzņēmuma nodevēja saistībām uzņēmuma pārejas gadījumā.

Pretēji prasītāja apgalvojumam, minētajā Augstākās tiesas spriedumā nav norādīts, ka uzņēmuma nodevējs un uzņēmuma ieguvējs solidāri atbild *tikai* par tām saistībām, kuras nodibinātas pirms uzņēmuma pārejas un kuru izpildes termiņš vai spēkā stāšanās nosacījums iestājas piecu gadu laikā pēc pārejas.

[20] Ievērojot norādīto, Zemgales apgabaltiesa atzīst, ka /pers. B/ prasība pret maksātnespējīgās SIA /Nosaukums A/ administratori Svetlanu Iskrovu par VID kreditora prasījuma neatzīšanu un administratores lēmuma atcelšanu par kreditora prasījuma atzīšanu maksātnespējas procesā un sūdzība par administratores rīcību nav pamatotas, līdz ar to noraidāmas.

[21] Zemgales apgabaltiesa atzīst, ka pārējiem apelatoru argumentiem nav nozīmes strīda izšķiršanā, bet tiem dodams vērtējums apelācijas instances tiesas spriedumā.

[21.1] Zemgales apgabaltiesa, pretēji apelatoru viedoklim, atzīst, ka tiesai nebija pamata, risinot strīdu, piemērot Civillikuma Ceturtās daļas desmitās nodaļas noteikumus, kas regulē saistību tiesību izbeigšanās veidus, jo izskatāmajā lietā pastāv strīds par speciālajā likumā iekļautās normas piemērošanu, kas regulē atbildību par saistībām uzņēmuma pārejas gadījumā.

[21.2] Pirmās instances tiesa pamatoti secināja, ka Ekonomisko lietu tiesa 2023. gada 6. jūnija spriedumā lietā Nr. C75011123 nav pārbaudījusi un vērtējusi apstākļus par Komerclikuma 20. panta pirmajā daļā paredzētās solidārās atbildības priekšnoteikumu esamību (lietas 3. sējums, 57.-41. lapa).

Pirmās instances tiesa pamatoti norādīja, ka no minētā sprieduma redzams, ka tiesa ir pārbaudījusi apstākļus un pierādījumus par parādnieka uzņēmuma pāreju, uzņēmuma ieguvēja atbildību par parādnieka saistībām celtās prasības ietvaros, bet nav pārbaudījusi un argumentējusi parādnieka solidārās atbildības esamību atbilstoši Komerclikuma 20. panta pirmās daļas noteikumiem.

[21.3] Apelācijas instances tiesa nepiekrīt administratores viedoklim, ka pirmās instances tiesa ir nepamatoti secinājusi, ka uzņēmuma pāreja ir konstatēta ar VID 2022. gada 31. marta lēmumu *Par nokavēto nodokļu maksājumu piedziņu un nokavēto nodokļu maksājumu labprātīgu izpildi*, jo uzņēmuma pāreja ir konstatēta ar Ekonomisko lietu tiesas 2023. gada 6. jūlija spriedumu lietā Nr. C75011123.

Latvijas Republikas Senāta Departamentu priekšsēdētāju 2020.gada 12.marta lēmumā atzīts, ka nodokļa parāda bezstrīdus piedziņas gadījumā uzņēmuma pāreja konstatējama administratīvā procesa ietvaros. Jautājums par uzņēmuma pārejas konstatēšanu ir pakārtots nodokļa parāda piedziņai, kuru Valsts ieņēmumu dienests īsteno bezstrīdus kārtībā administratīvā procesa ietvaros *(https://www.at.gov.lv/lv/tiesu-prakse/senatoru-kopsapulcu-lemumi)*.

Konkrētajā gadījumā uzņēmuma pāreja primāri ir konstatēta ar VID Lēmumu. Tas fakts, ka uzņēmuma pāreja konstatēta arī ar minēto Ekonomiskās tiesas spriedumu, nedod pamatu atzīt, ka pirmās instances tiesas secinājums saistībā ar VID prasījumu ir nepareizs.

[22] Zemgales apgabaltiesa atzīst, ka atbildētājas maksātnespējas administratores Svetlanas Iskrovas un trešās personas lietā VID apelācijas sūdzībās norādītie argumenti attiecībā uz Komerclikuma 20. panta interpretāciju ir pamatoti, Zemgales rajona tiesa ir nepareizi iztulkojusi un piemērojusi minētajā pantā iekļautās normas, kā rezultātā nepamatoti apmierinājusi /pers. B/ prasību un sūdzību.

Rezolutīvā daļa

Ievērojot izklāstīto, saskaņā ar Civilprocesa likuma 432., 433., 434.pantu Zemgales apgabaltiesa

n o s p r i e d a

/pers. B/ prasību pret maksātnespējīgās sabiedrības ar ierobežotu atbildību /Nosaukums A/ administratori Svetlanu Iskrovu par kreditora prasījuma neatzīšanu un administratores lēmuma atcelšanu par kreditora prasījuma atzīšanu sabiedrības ar ierobežotu atbildību /Nosaukums A/ maksātnespējas procesā un sūdzību par administratores rīcību noraidīt.

Spriedumu var pārsūdzēt kasācijas kārtībā Latvijas Republikas Augstākajā tiesā Civilprocesa likuma 451., 452.pantā paredzētajos gadījumos trīsdesmit dienu laikā no sprieduma sastādīšanas datuma, iesniedzot kasācijas sūdzību Zemgales apgabaltiesas Aizkraukles tiesu namā.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja tiesnese (*paraksts) S. Maršāne

Tiesnese (*paraksts) M. Terjuhana

Tiesnese (*paraksts) I. Skudra

*Dokuments parakstīts elektroniski ar drošu elektronisko parakstu un satur laika zīmogu.

Dokumenta oriģināls elektroniski glabājas Tiesu informatīvajā sistēmā (TIS) lietas kartītē.